

VAALIKAMPPAILUSTA JA VAALIOHJELMASTA

Ensi vuonna pidetään IV Valtakunnanduuman vaalit. Sosialidemokraattien on *viipymättä* aloitettava vaalikamppailu. *Kaikkien* puolueiden keskuudessa on tulevien vaalien vuoksi jo nyt havaittavissa „vilkastumista”. Vastavallankumouskauden ensimmäinen vaihe on ilmeisesti päättynyt: viimevuotiset mielenosoitukset, ylioppilasliike, nälänhätä maaseudulla ja — viimeinen lukunsa, mutta ei tärkeytensä vuoksi! — lakkoaalto — kaikki tuo viittaa varmasti alkavaan käänteeseen, uuteen alkavaan vastavallankumouskauden vaiheeseen. Päiväjärjestyksessä on voimaperäinen propaganda-, agitaatio- ja järjestämistyö, ja tulevat vaalit ovat tässä työssä luonnollisena, väistämättömänä ja ajankohtaisena „kiinnekohtana”. (Huomautamme suluissa, että ne, jotka sosialidemokraattien keskuudessa „vperjodilaisten” pikku ryhmän tapaan yhä vielä ovat kahden vaiheilla noista elämän, kokemuksen, puolueen täysin oikeiksi vahvistamista alkeellisista totuuksista ja luulevat „otzovismia” „lailliseksi suuntavivahteeksi” („Vperjod”, № 3, *toukokuu 1911*, s. 78), — ne ilman muuta pyyhkivät itsensä pois sosialidemokratian vähänkin vakavampien suuntien tai virtausten joukosta.)

Aluksi muutamia huomautuksia vaalikamppailun järjestelystä, asettelusta ja suorittamisesta. Sen *viipymätön* aloittaminen vaatii VSDTP:n illegaalisia puoluesoluja ryhtymään *viipymättä aloitteelliseen* toimintaan maan joka kolkalla, kaikissa ja kaikenlaisissa legaalisisissa ja puolilegaalisissa järjestöissä, kaikissa isoissa tehtaissa ja tuotantolaitoksissa sekä kaikkien väestökerrosten ja -ryhmien keskuudessa. Rumanpuoleista todellisuutta on katsottava

suoraan silmiin. Hyvin monilla paikkakunnilla ei ole lainkaan täysin muotoutuneita puoluejärjestöjä. On sosialidemokraateille uskollinen työläisten etujoukko. On yksilöitä, on pieniä ryhmiä. Siksi *kaikkien* sosialidemokraattien tulee ensi työkseen perustaa oma-aloitteisesti soluja (— hyvä sana ilmaisemaan sitä ajatusta, että ulkoiset olosuhteet edellyttävät pieniä, hyvin joustavia ryhmiä, kerhoja ja järjestöjä), vaikkapa pari kolme, jotka kuitenkin voivat „käydä käsiksi”, päästä jonkinlaisiin yhteyksiin ja aloittaa vaikkapa kaikkein vaatimattomimman, mutta kuitenkin järjestelmällisen toiminnan.

Puolueemme asiointilan ollessa nykyisellään mikään ei ole vaarallisempaa kuin sellaisen ajan „odottamisen” taktiikka, jolloin saadaan muodostettua vaikutusvaltainen venäläinen keskuselin. Jokainen sosialidemokraatti tietää, että sen muodostamiseksi *tehdään* työtä ja että sen hyväksi ovat tehneet *kaikkensa* ne, joiden velvollisuutena se ennen kaikkea on, mutta jokaisen sosialidemokraatin tulee niinkään tietää, että poliisi aiheuttaa tavattomia vaikeuksia — ei saa lannistua ensimmäisestä, toisesta eikä kolmannestakaan epäonnistumisesta! — jokaisen tulee tietää, että kun sellainen keskuselin muodostetaan, niin se joutuu pitkän aikaa järjestämään kestäviä yhteyksiä kaikkiin paikallisjärjestöihin, sen täytyy aika kauan rajoittaa vain *yleispoliittiseen* johtamiseen. Tiukasti puoluekantaisten illegaalisten aloitekykyisten VSOTP:n paikallissolujen järjestämisen lykkääminen, solujen, jotka heti aloittaisivat vaalivalmistelutyön ja tekisivät heti kaiken, mikä suinkin on mahdollista, propaganda- ja agitaatiotyön kehittämiseksi (illegaaliset kirjapainot, lentolehtiset, legaaliset äänenkannattajat, „legaalisten” sosialidemokraattisten puolueiden ryhmät, kuljetusyhteydet *j.n.e. y.m.s.*) — sellaisen asian lykkääminen olisi toiminnan karille ajamista.

Sosialidemokratialle, joka pitää vaaleja arvossa ennen kaikkea kansan poliittisen valistamisen kannalta, on peruskysymyksenä tietenkin kysymys koko vaaleihin liittyvän propaganda- ja agitaatiotyön aatteellis-poliittisesta sisällöstä. Vaaliohjelmakysymys onkin juuri se. Jokaiselle puolueelle, joka sen nimen jossain määrin ansaitsee, vaaliohjelma on jo kauan ennen vaaliaikaa jotain olevaista, mitä ei ole varta vasten keksitty „vaaleja varten”, vaan mikä väistämättömästi seuraa puolueen kaikista *teoista*, sen koko

toiminnan järjestelystä, sen koko suunnasta kyseisenä historian kautena. Ja VSDTP:ta varten vaaliohjelma on jo määritelty, vaaliohjelma on jo olemassa, sen ovat luonnollisesti ja väistämättömästi määränneet puolueen periaatteet ja se taktiikka, jonka puolue on jo määritellyt, jota se jo on noudattanut ja tulee noudattamaan koko sinä kansan poliittisen elämän kautena, josta vaalit aina tekevät tietystä suhteesta „yhteenveton”. VSDTP:n vaaliohjelma on *yhteenveto* siitä työstä, jonka vallankumouksellinen marxilaisuus ja sille uskollisina pysyneet edistykselliset työläiskerrokset ovat suorittaneet vv. 1908—1911 kaudella, vastavallankumouksen riehumiskaudella, „kesäkuun 3 päivän” „stolypinilaisen” valtakomennon kaudella.

Tuohon yhteenvetoon sisältyy kolme pääosaa: 1) puolueen ohjelma; 2) puolueen taktiikka; 3) puolueen arvio vallitsevista tai levinneimmistä tahi demokraatialle ja sosialismille vahingollisimmista nykyajan aatteellis-poliittisista virtauksista. Ilman ohjelmaa puolue ei voi olla missään määrin eheä poliittinen elimistö, joka kykenee aina kaikissa ja kaikenlaisissa tapahtumain käännteissä noudattamaan linjaansa. Ilman taktillista linjaa, joka perustuu kyseisen poliittisen ajankohdan arvioon ja antaa tarkat vastaukset nykyajan „kirottuihin kysymyksiin”, voi olla olemassa teoreetikkojen kerho, mutta ei toimiva poliittinen suure. Ilman „aktiivisten”, nykytärkeiden eli „muodikkaiden” aatteellis-poliittisten virtausten arvioimista ohjelma ja taktiikka voivat muuttua kuolleiksi „pykäliksi”, joiden toteuttaminen elämässä, soveltaminen tuhansiin yksityiskohtaisiin, konkreettisiin ja ratki konkreettisiin käytännön kysymyksiin ei ole ajateltavissa, jos ymmärretään asian olemus, ymmärretään se, „mikä mitäkin on”.

Mitä tulee niihin aatteellis-poliittisiin virtauksiin, jotka ovat luonteenomaisia vv. 1908—1911 kaudelle ja erikoisen tärkeitä sosialidemokraattien tehtävien ymmärtämiseksi, niin niistä ovat ensi sijalla „vehiläisyys” *vastavallankumouksellisen liberaalisen* porvariston ideologiana (joka täydellisesti vastaa kadetti puolueen politiikkaa, sanokoot sen diplomaatit mitä tahansa) ja *likvidaatteisuus*, saman masentuneisuuden ja porvariston vaikutuksen ilmauksena työväenliikkeeseen kosketuksissa olevissa piireissä. Takaisin demokratiasta, kauemmaksi joukkoliikkeestä, kauemmaksi vallankumouksesta — sellainen on „yhteiskuntapiireissä” vallitsevien

poliittisen ajattelun suuntien johtomotiivi. Kauemmaksi illegaalisesta puolueesta, proletariaatin hegemoniatehtävistä vapautistelussa, vallankumouksen puolustamistehtävistä — sellainen on marxilaisten keskuudessa esiintyvän ja „Nasha Zarja” sekä „Delo Zhizni” nimisiin äänenkannattajiin pesiytyneen „vehiläisyyden” johtomotiivi. Mitä sanonevatkin rajoittuneet käytännönmiehet tai ne, jotka nykyisenä vaikeana kautena kääntävät väsyneinä selkensä vallankumouksellisen marxilaisuuden puolesta käytävälle raskaalle taistelulle, niin millään sosialidemokraattisen toiminnan alalla ei ole *ainoatakaan* „käytännön” kysymystä, *ainoatakaan* sosialidemokratian illegaalisen ja legaalisen toiminnan kysymystä, johon propagandisti ja agitaattori voisi antaa tarkan ja tyhjentävän vastauksen ymmärtämättä mainittujen Stolypinin kauden „ajatussuuntien” koko syvyyttä ja merkitystä.

Sosialidemokraattien vaaliohjelma on sängen usein hyödyllistä ja toisinaan myös välttämätöntä päättää lyhyeen yleistunnukseen, vaalitunnukseen, joka tuo esiin lähimmän poliittisen käytännön tärkeimmät kysymykset ja antaa sopivimman ja läheisimmän aiheen sekä aineistoa kaikinpuolisen sosialistisen propagandan kehittämistä varten. Nykykaudellamme voivat sellaisena tunnuksena, sellaisena yleistunnuksena olla vain seuraavat kolme vaatimusta: 1) tasavalta, 2) kaiken tilanherramaan konfiskointi, 3) 8-tuntinen työpäivä.

Ensimmäinen vaatimus muodostaa poliittisen vapauden vaatimusten kvintessenssin. Olisi väärin rajoittaa tähän viimeksi mainittuun termiin ilmaistessamme puoluekannamme tämääntapaisissa tai jonkinlaisissa muunlaisissa, „demokratisoinnin” y.m. tapaisissa kysymyksissä, syystä että meidän on otettava propagandassa ja agitaatiossa huomioon vallankumouksen kokemukset. Kahden Duuman hajottaminen, pogromien järjestäminen, mustasotnialaisjoukkoiden tukeminen ja mustasotnialaissankarien armahdaminen, „ljahovilaiset” uroteot Persiassa⁹⁵, kesäkuun 3 päivän valtiokaappaus, useita sen pohjalla myöhemmin suoritettuja „pieniä coups d'état” * (87. pykälä y.m.) — sellainen on meidän Romanovin — Purishkevitchin —

* — valtiokaappauksia. Toim.

Stolypinin ja kumpp. monarkiamme aikaansaannosten luettelo, joka ei ole lähimainkaan täydellinen. Voi olla ja onkin ollut historiallisia olosuhteita, jolloin monarkia on osoittautunut kykeneväksi sopeutumaan sen tapaisiin vakaviin demokraattisiin reformeihin, jollainen on esimerkiksi yleinen äänioikeus. Monarkia ei suinkaan ole mikään yksikaikkinen ja muuttumaton, vaan se on sangen joustava laitos, joka kykenee mukautumaan herruuden erilaisiin luokkasuhteisiin. Mutta jos näistä kiistattomista abstraktista ajatelmissa tehtäisiin johtopäätöksiä XX vuosisadan Venäjän konkreettiseen monarkiaan nähden, niin se olisi historian arvostelun vaatimusten pilkkaamista ja demokratian asian kavaltamista.

Asemamme ja valtiovaltamme historia — varsinkin viimeisten kymmenen vuoden ajalta — osoittaa meille selvästi, että nimenomaan tsaarin monarkiassa on koostunut se mustasotnialaistilanherrojen (Romanov on ensimmäinen heistä) joukkio, joka on tehnyt Venäjästä ei ainoastaan Euroopan, vaan nykyään myös Aasian hirmun,— joukkio, joka nyt on kehittänyt kerrassaan poikkeuksellisiin mittoihin virkamiesten mielivallan, rosvouksen ja kruununvarkauden, „rahvaaseen” kohdistuvan järjestelmällisen väkivallan, poliittisten vastustajain piinaamisen ja kiduttamisen j.n.e. Kun *meidän* monarkiamme *konkreettiset* kasvot, konkreettinen taloudellinen perusta ja poliittinen fysionomia ovat tällaiset, niin esimerkiksi yleistä äänioikeutta koskevan vaatimuksen asettaminen keskiöksi taistelussa poliittisen vapauden puolesta olisi ylipäänsä enemmänkin järjetömyyttä kuin opportunismia. Kun kysymyksessä on yleiseksi vaalikamppailutunnukseksi tarkoitettun keskeisimmän vaatimuksen valinta, niin täytyyhän erilaiset demokraattiset vaatimukset asettaa jossain määrin totuuteen vivahtavan tulevaisuuden näköalan ja suhteellisuuden mukaisesti; ilman, ettei se herättäisi valistuneissa ihmisissä naurua ja panisi valistumattomien päätä pyörälle, on todellakin mahdotonta tavoitella sellaista, että Purishkevitch tunnustaisi naisten säädyllisen kohtelun hyväksyttäväksi ja „rivosanojen” käytön sopimattomaksi, että Iliodor olisi pidättyväinen, Gurko ja Reinbot pyyteettömiä ja rehellisiä, että Tolmatshov ja Dumbadze olisivat oikeudenmukaisia ja noudattaisivat laillista järjestystä ja Nikolai Romanov suorittaisi demokraattisia reformeja!

Asettakaa kysymys niin sanoaksemme yleishistorialliselta kannalta. Kiistatonta on (kaikista, paitsi Larinista ja likvidaattoerien pikku ryhmästä), että Venäjällä porvarillista vallankumousta ei ole suoritettu loppuun. Venäjä on menossa *vallankumouksellista* kriisiä kohti. Meidän tulee todistaa vallankumous välttämättömäksi, julistaa sen lainmukaisuutta ja „hyödyllisyyttä”. Jos kerran asia on niin, niin poliittisen vapauden puolesta on agitoitava siten, että kysymys asetetaan koko laajuudessaan, osoitetaan voitokkaan, vaan ei puolitiehen jäävän (kuten v. 1905), liikkeen päämäärä, esitetään tunnus, joka pystyy innostamaan joukkoja, niitä, jotka ovat nääntyneet Venäjän oloissa, kärsineet venäläisenä olemisen häpeää ja joiden pyrkimyksenä on todella vapaa, todella uudistettu Venäjä.— Asettakaa kysymys propagandan ja käytännön kannalta. Eihän voida olla selittämättä jopa takapajuisimmallekaan musikkalle, että valtiota on hallittava „Duuman”, joka on vapaammin valittu kuin ensimmäinen ja jonka valitsee koko kansa. Entä mitä pitäisi tehdä, ettei „Duumaa” voitaisi hajottaa? Sitä ei voida tehdä, ellei murskata tsaarin monarkiaa.

Väitetään ehkä vastaan: tasavalta-tunnuksen ottaminen koko vaalikamppailun tunnukseksi merkitsee, että tehdään mahdottomaksi käydä vaalikamppailua legaalisesti ja ettei legaalisen toiminnan tärkeyden ja välttämättömyyden tunnustamiseen suhtauduta vakavasti. Sellainen vastaväite olisi likvidaattoerien arvolle sopiva sofismi. Tasavallasta ei voida puhua julkisesti (poikkeuksena on Duuman puhujalava, jolta voidaan ja pitääkin propagoida tasavallata pysyen *täydellisesti* legaalisuuden pohjalla), mutta demokratismien puolesta voidaan kirjoittaa ja puhua *siten*, ettei tehdä pienintäkään myönnytystä sellaisten ajatusten suhteen, että demokratismi ja monarkia ovat sovittavissa,— *siten*, että kumotaan ja tehdään naurunalaiseksi liberaaliset ja narodnikkilaiset monarkistit,— *siten*, että lukija ja kuulija tajuavat selvästi, mikä yhteys juuri monarkialla monarkiana on Venäjällä vallitsevaan oikeudettomuuteen ja mielivaltaan. O, venäläinen on käynyt monia vuosisatoja kestäneen orjuuden koulun: hän osaa lukea rivien välistä ja sanoa loppuun sen, mikä puhujalta jää sanomatta. „Älä sano: en voi, vaan sano: en halua” — sillä tavalla vastattakoon niille sosialidemokratian legaalisille toimihenkilöille,

jotka aikovat vedota siihen, että tasavaltavaatimuksen asettaminen propaganda- ja agitaatiotyömme keskiöksi on „mahdotonta”.

Tuskinpa lienee tarpeellista puhua laajalti siitä, miten tärkeää on vaatia kaikkien tilanherramaiden konfiskointia. Tällaisena aikana, kun Venäjän kylistä kuuluu lakkaamaton voihkina Stolypinin „reformin” vuoksi, kun „uusien tilanherrojen”, kyläpoliisien ja väestöjoukkojen välillä käydään taistelua mitä kärkevimmissä muodoissa, kun kasvaa — mitä vanhoillisimpien ja vallankumoukselle mitä vihamielisimpien ihmisten tunnustuksen mukaan — ennennäkemätön viha, tällaisena aikana tulee koko demokraattisen vaaliohjelman *keskiönä* olla mainittu vaatimus. Huomautamme vain, että juuri mainittu vaatimus erottaa selvästi johdonmukaisen proletaarisen demokratian, paitsi kadettien tilanherraliberalismista, myös niistä intelligenttien ja virkamiesten puheista, jollaisia ovat puheet „normeista”, „kulutukseen perustuvista normeista”, „tuotantonormeista”, „tasasuhtaisesta jaosta” ynnä muusta hölynpölystä ja joista narodnikit niin pitävät, mutta joille kaikki järkevät talonpojat nauravat. Meidän on turhaa puhua siitä, „paljonko talonpoika tarvitsee maata”: Venäjän kansan tulee konfiskoida tilanherrojen *kaikki* maat karistaakseen hartioiltaan maan *kaikkea* taloudellista ja poliittista elämää painavan maaorjuuden ikeen. Ilman sitä toimenpidettä Venäjä ei tule koskaan vapaaksi eikä venäläinen talonpoika tule koskaan edes jossain määrin kylläiseksi ja valistuneeksi.

Sitäkin vähemmän kaipaa kommentointia 3. kohta: 8-tuntinen työpäivä. Vastavallankumous riistää raivoissaan työläisiltä viidennen vuoden saavutukset, ja sen vuoksi taistelu työ- ja elämänolojen parantamiseksi käy työläisten keskuudessa yhä voimakkaammaksi; näistä parannuksista on etusijalla 8-tuntinen työpäivä.

Yhteenvetona voidaan sosialidemokraattien vaaliohjelman olemus ja elinhermo ilmaista parilla sanalla: *vallankumouksen puolesta!* Vähän ennen kuolemaansa Leo Tolstoi sanoi, ja sanoi „tolstoilaisuuden” pahemmille puolille luonteenomaisiin säälintuntein, että Venäjän kansa on tavattoman nopeasti „oppinut tekemään vallankumousta”. Meitä säälittää vain se, ettei Venäjän kansa ole oppinut *loppuun saakka* tuota taitoa, jonka puuttuessa se voi jäädä vuosi-

sadoiksi Purishkeitshien orjaksi. Mutta se on totta, että Venäjän proletariaatti, pyrkiessään yhteiskunnan täydelliseen sosialistiseen uudistamiseen, on verrattoman hyvin *opettanut* tuota taitoa yleensä Venäjän kansalle ja erikoisesti Venäjän talonpojille. Mitkään Stolypinin hirsipuut, mitkään „vehiläisten” pinnistykset eivät saa unohtamaan noita opetuksia. Opetusta on annettu. Opetus omaksutaan. Opetusta tullaan kertaamaan.

VSDTP:n ohjelma, vallankumouksellisten sosialidemokraattien vanha ohjelma, on vaaliohjelmamme perusta. Ohjelmamme antaa tarkan määritelmän sosialistisista tehtävistämme, sosialismin lopullisesta päämäärästä, ja lisäksi sellaisen määritelmän, joka suuntautuu erikoisesti opportunismia ja reformismia vastaan. Tänä kautena, jolloin monissa maissa ja siinä luvussa myös meillä reformismi nostaa päätään,— ja jolloin toisaalta yhä useammat merkit viittaavat siihen, että edistyksellisimmissä maissa niin sanotun „rauhallisen parlamentarismien” vaihe lähenee loppuaan ja alkaa joukkojen vallankumouksellisen kuo-hunnan vaihe,— tänä kautena vanha ohjelmamme saa entistä suuremman (jos voittoaste tässä on sopiva) merkityksen. Venäjään nähden VSDTP:n ohjelma asettaa puolueen lähimmäksi tehtäväksi „tsaarim itsevaltiuden kukistamisen ja demokraattisen tasavallan pystyttämisen sen tilalle”. Ohjelman erikoisosissa, joissa käsitellään valtion hallintaa koskevia kysymyksiä, finansseja, työlakien säädäntää ja agraarikysymystä annetaan tarkkaa ja konkreettista ohjeaineistoa jokaisen propagandistin ja agitaattorin *koko* monipuolista työtä varten, vaaliohjelmamme konkreettisoimista varten, kun esiinnyttään tämän tai tuon kuulijakunnan edessä jonkin kysymyksen johdosta, jostain teemasta.

VSDTP:n taktiikka on vuosien 1908—1911 kaudeksi määritelty *vuoden 1908 joulukuun päätöslauselmissa*. Nämä päätöslauselmat, jotka vuoden 1910 tammikuun täysistunto on vahvistanut ja koko „Stolypinin” kauden *kokemus* todistanut oikeiksi, antavat tarkan arvion ajankohdasta ja siitä juontuvista tehtävistä. Vanha itsevaltius jää edelleenkin pääviholliseksi, vallankumouksellinen kriisi, jota kohti Venäjä on jälleen menossa, on edelleenkin väistämättömästi toistuva. Mutta tilanne ei ole enää entinen, itsevaltius on ottanut „askelen tiellä, joka johtaa porvarilliseksi

monarkiaksi muuttumiseen”, se yrittää lujittaa maaorjuuttajatilanherrojen maanomistusta uudella, porvarillisella agraaripolitiikalla; se järjestee maaorjuuttajien ja porvariston liittoja mustankeltaisessa Duumassa; se käyttää hyväksi liberaalisen porvariston keskuuteen laajalle levinnyttä vastavallankumouksellista (= „vehiläistä”) mielialaa. Kapitalismi on astunut muutamia askeleita eteenpäin, luokkaristiriidat ovat kärjistyneet, demokraattisten ainesten ja kadettien „vehiläisen” liberalismin välinen ero on käynyt selvemmäksi, sosialidemokraattien toiminta käsittää uusia aloja (Duuma ja „legaaliset mahdollisuudet”) antaen mahdollisuuden, vastavallankumouksesta huolimatta, laajentaa propagandan ja agitaation vaikutuspiiriä vaikka illegaalisia järjestöjä kovin „nujerretaankin”. Entiset vallankumoukselliset tehtävät, vallankumouksellisen joukko-taistelun entiset koetellut menetelmät — juuri niistä puolueemme pitää kiinni hajaannuksen ja sekasorron kautena, jolloin useinkin joudutaan „aloittamaan alusta”, joudutaan tekemään valmistavaa työtä myös uudella eikä vain vanhalla tavalla, käyttämällä uusia menetelmiä muuttuneessa tilanteessa ja kokoamalla voimia uusien taistelujen kautta varten.

„Sotsial-Demokrat” № 24,
lokakuun 18 (31) päivä 1911

Julkaistaan
„Sotsial-Demokrat” lehden
tekstin mukaan
